

ԱԵՆ ԸՆԹՅՈՒԺՅՈԾՈ

ՅԱԿԱՆԵԿՅՅՈՆԵ ԹԻՐՅՈՆ

როცა შობა მოდიოდა

ყველაფერი დაიწყო იმ დღეს, როცა ქალაქის ყველაზე ხალხმრავალ სავაჭრო ცენტრში ვეძებდი კაბას ხელის მოწერის ცერემონიალისთვის, რომ მომავალ შაბათს ცოლად გავყოლოდი კაცს, რომელიც ოდნავადაც არ მიყვარდა. ათი წლის წინ ვერაფრით ვიფიქრებდი, რომ ოცდათორმეტი წლის ასაკში მხოლოდ იმიტომ გავთხოვდებოდი, რომ დედაჩემს მშვიდად დაეძინა და აღარც ჩემთვის დაესვათ ათასი კითხვა დაოჯახებასთან დაკავშირებით. თან, იმედი მქონდა, ეს ქორნინება ავტომატურად დაასრულებდა მეგობრების შეკითხვებს გიორგის შესახებ და ბოლოსდაბოლოს ყველა დაიჯერებდა, რომ გადავიყვარე ბიჭი, რომელიც მთელი ცხოვრება მიყვარდა. მოკლედ, მოსალოდნელ სიკეთებს თუ გავითვალისწინებთ, არ იყო უსახელო კაცზე გათხოვება ურიგო გადაწყვეტილება. ნელ-ნელა მასთან ცხოვრებასაც მივეჩვეოდი, ისე, როგორც საკუთარ უმიზნობას და უსურვილობას მივეჩვიე-ყველაფერი თანდათან ხდება და ერთ დღესაც აღმოაჩენ, რომ ასე ნაბიჯ-ნაბიჯ გახდი ისეთი ადამიანი, როგორად ქცევასაც არასოდეს გეგმავდი. მერე ამ აღმოჩენის ელდასაც ეჩვევი.

და აი, ოცდათორმეტი წლის მე, ანა, გოგო, რომელიც მწერლობას და თითქმის მთელი მსოფლიოს გარშემო მოგზაურობას აპირებდა, რომელსაც სპარსულიდან ქართულად წიგნები უნდა ეთარგმნა და ხმაურიანი პრეზენტაციები ჩაეტარებინა, ვიჯექი ერთ-ერთი მაღაზიის გასახდელში და ყველა მხარეს დამაგრებულ სარკეებში ვათვალიერებდი საკუთარ თავს. საერთოდ არ მაკვირვებდა სარკეში გამომწყვდეული ოდნავმეტავებშესუქებული, თვალებთან ძალიან წვრილნაოჭებგაჩენილი ქალი, რომელმაც ბოლოს ქვეყნის საზღვარი ათი წლის წინ გადაკვეთა, როცა მოკლევადიან სასწავლო პროგრამაში მონაწილეობის მისაღებად მიდიოდა ირანში. მას შემდეგ მთელი ეს წლები ერთ ოფისში ვმუშაობდი, ერთსა და იმავე ტიპის საბუთებს ვთარგმნიდი, ვცვლიდი მხოლოდ სახელებსა და გვარებს და ზუსტად ექვს საათზე სახლში მივდიოდი. დროდადრო სხვების თარგმნილი წიგნების პრეზენტაციებზე დავდიოდი და საღამოს ბოლოს მთელი გულით ვუკრავდი ტაშს. რომ არა ის ზარი მაღაზიის გასახდელში, ცოლად გავყვებოდი უსახელო კაცს, რომელთანაც დროდადრო ულიმღამო სექსი მქონდა და კიდევ ძალიან დიდხანს, იქნებ, იმ ოფისის დახურვამდე ვიმუშავებდი ჩემს ადგილას და

დიდი გულისყურით წავიკითხავდი სხვების ახალ თარგმანებს. მაგრამ ტელეფონმა დარეკა.

დედაჩემი იყო. რაღაცნაიარად მშვიდი და სუსხიანი ხმით მითხრა, რომ მამაჩემს გულმა უმტყუნა და აღარ არის. ვერ დავიჯერე, რომ ქალაქში, სადაც შობა მოდიოდა, ყველაფერი საზეიმოდ იყო მორთული და ყველგან საშობაო სიმღერები ისმოდა, მამაჩემი ჩვეულებისამებრ ვეღარ ისეირნებდა, ახალ ნაძვის ხის სათამაშოებს ვეღარ იყიდიდა და თავის საყვარელ დღესასწაულს და თოვას ვეღარ დაელოდებოდა. ვიჯექი გასახდელში სარკეზე შუბლმიდებული, ხელში ტელეფონით, და ვცდილობდი, გამეღვიძა. შეუძლებელია, ეს ცხადი ყოფილიყო, ერთადერთი ნამდვილი მეგობარი ვერ მომიკვდებოდა. კაცი, რომელიც ყოველ დილას ყავას მიმზადებდა და არომატისთვის ლიმონს ამატებდა, ბევრს მაცინებდა, კორპორატიული წვეულებისთვის კაბის ასარჩევად დამყვებოდა, საღამოობით ბანქოს მეთამაშებოდა და ჩემთან ერთად სულმოუთქმელად ელოდა შობას, ახლა მკვდარი ვერ იწვებოდა თავის საძინებელში. არა, ეს მამაჩემისთვისაც კი ძალიან ბოროტი ხუმრობა იყო.

მთელი ის დრო, სანამ მისაღებ ოთახში ვიჯექი და მკვდარ მამაჩემს დავყურებდი, ისევ მჯეროდა, რომ უბრალოდ ძალიან ღრმა და ცუდ სიზმარში ვიყავი და სადაცაა გავიღვიძებდი. ეს უცხო ხალხი, თეთრ ნაჭერ ჩამოფარებული სარკიანი კარადები და ყვავილების სუნი გაქრებოდა და, როგორც ბავშვობაში, კარს შემოაღებდა დათოვლილმხრებიანი მამაჩემი, საშუალოზე დიდ ნაძვის ხეს შემოიტანდა და ყველაფერი თავის ადგილას დადგებოდა. და როცა მიწას აყრიდნენ იმ ერთადერთ კაცს, რომელსაც სჯეროდა, რომ საკუთარ ცხოვრებას შევცვლიდი და ოცნებებს ავისრულებდი, დავიჯერე, რომ ცხადი ახლა დაიწყო.

დაკრძალვის მეორე დღეს სამსახურში წავედი, ჩემს მაგიდაზე თანაგრძნობის გამოსახატად დატოვებული უამრავი ტკბილეული გულისრევამდე ვჭამე და ჩემი საბუთების თარგმნა გავაგრძელე. ყველაფერი იყო ძველებურად, როგორც მოხუცი მეზობლის სიკვდილის შემდეგ გრძელდება ცხოვრება. და ალბათ, ერთი კვირის შემდეგ, მაშინ, როცა არც ისე ცივი ზამთრის ერთ ნაშუადლევს თბილისში თოვა დაიწყო, სამსახურიდან დროზე ადრე გამოვედი, სახლში შევიარე, ჩემს სპორტულ ჩანთაში ნაუცბათევად ჩავყარე ტანსაცმელი და ამ ქვეყნიდან უკანმოუხედავად გავიქეცი.

ბანდარ - აბბას, ბანნდარ - აბბას

მეორე დილას, როცა თვითმფრინავი თეირანის აეროპორტში დაეშვა, ვერაფრით დავიჯერე, რომ ის გოგო მე ვიყავი, რომელმაც ერთ წუთში გადაწყვიტა, საკუთარი ცხოვრება ერთ ადგილას გაეშეშებინა, მერე ამ კადრიდან გამოძვრა, ბილეთი იყიდა და იმ ქვეყანაში გაფრინდა, რომელ-იც თავის მეორე სამშობლოდ მიაჩნდა.

სტუდენტობისას თეირანში ძალიან ხშირად ჩამოვდიოდი ენის კურსებზე. ლექციების შემდეგ, გოგრის მარცვლებით ჯიბეგამოტენილი, ჩრდილოეთის ქუჩებში ფეხით ვხეტიალობდი, საათობით ვმგზავრობდი მეტროთი და ადამიანებს ვაკვირდებოდი. მაშინ მეგონა, რომ მომავალში ყველა მათგანს ჩემი წიგნების პერსონაჟებად ვაქცევდი. იმ დროს აქ მეგობრებიც მყავდა. მათთან ერთად ღამით მოტოციკლეტებით საშინელი სისწრაფით მიქროლია, დახურულ მდიდრულ წვეულებებზე შევპარულვარ, ქალაქის ყველაზე მაღალი წერტილიდან მინახავს, როგორ თენდება თეირანში. მაგრამ ეს ყველაფერი საშინლად დიდი ხნის წინ იყო. ახლა თან მინდოდა მათი ნახვა და თან - არა. ათი წლის შემდეგ აქ იმიტომ არ ჩამოვსულვარ, რომ ისევ წარსულის დევნა დამეწყო და გადავწყვიტე, არცერთი მათგანი არ მომექებნა.

არ ვიცოდი, ახალი ცხოვრება ახალ ადგილას რით უნდა დამეწყო. ჯერჯერობით არც წასასვლელი მქონდა და არც არავინ მელოდა სადმე. უცებ წიგნების დახლი დავინახე, რომელიღაც წიგნი მხოლოდ იმიტომ ვიყიდე, რომ ყდა მომეწონა და აეროპორტის კაფეში შევედი ყავის დასალევად და საკითხავად. ფეხები წინა სკამზე შემოვალაგე, ცხელი ყავა მოვსვი და კითხვა დავიწყე. ერთ-ერთი თანამედროვე ირანელი მწერალი ქალის რომანის ინგლისური თარგმანი იყო. ეს ავტორი აქამდე არ მსმენოდა. საინტერესო საკითხავი აღმოჩნდა და ძალიან მალე დამავიწყდა სად ვიყავი. მაშინ გამოვფხიზლდი, როცა ვიღაც დამადგა თავზე. ინგლისურად ხმადაბლა მითხრა, წესრიგის მაკონტროლებელი ქალები დადიან ახლომახლო და შენი ასე ჯდომა არ მოეწონებათო. გამახსენდა შავ ჩადრებში გამოხვეული ქალები, რომლებიც უცებ არსაიდან ჩნდებოდნენ, ქუჩაში გაჩერებდნენ, თავშლისა და ტანსაცმლის გასწორებას გთხოვდნენ და თუ არ დაემორჩილებოდი, განყოფილებაში მიყავდი. იქ კი სასიამოვნო არაფერი გელოდა. ამის გახსენებაზე ტანში გამცრა, სასწრაფოდ ჩამოვაწყე ფეხები სკამიდან და მადლობა

გადავუხადე უცხო ბიჭს. გამიღიმა და ჩემს მაგიდასთან ჩამოჯდა.

ოდნავ გრძელი, კეფაზე შეკრული თმა ჰქონდა და ყელზე მოზრდილი ჩიტი ეხატა. ასეთი ტატუ ყოველთვის მინდოდა და ვერასდროს გავბედე გაკეთება. გამხდარი ბიჭი იყო, ყველაზე ბევრი ოცდახუთი წლის. მითხრა, ამ წიგნის ავტორი ჩემი საყვარელი მწერალიაო. გავიფიქრე, არ ჰქონია ცუდი გემოვნება-მეთქი. მერე მომიყვა, რომ ამ ქალმა სულ ახლახანს ახალი რომანიდანერა, რომელსაც დიდი აუიოტაჟი მოჰყვა და მას, ალბათ, ირანიდან წასვლა მოუწევდა, მის წიგნებს კი გაყიდვიდან ამოიღებდნენ. სპარსულად ვუთხარი, მაშინ კარგია რომ ყიდვა მოვასწარი-მეთქი. ვიგრძენი, რომ ჩემმა სპარსულმა გააკვირვა. მე კი მესიამოვნა, რომ დიდი ხნის შემდეგ პირველად გავაკეთე ისეთი რამ, რასაც ჩემგან არ მოელოდნენ. თითქოს, ბოლო ათი წლის ჩვეულებრივობა, უღიმდამობა და უსურვილობა მხრებიდან ჩამომეხსნა და ძალიან, ძალიან მომინდა, ცოტათი პატარა ვყოფილიყვავი და ამ ბიჭისთვის თავი მომენტობინა. მაგრამ გაპრანჭვის ნაცვლად, ავდექი და მოვუყევი, რატომ ვსვამდი ამ უგემურ ყავას აქ და ახლა. ისიც ვუთხარი, ჩემი ახალი ცხოვრების პირველი ადამიანი ხარ-მეთქი.

არ ვიცი, რამდენი ჭიქა ყავა დავლიეთ. თავიდან ცოტა გამიჭირდა წინადადებების გადაბმა. ცვდილობდი ლაპარაკს და ყველა წელი, დღე და საათი, რაც სპარსულად არ მილაპარაკია, ენაზე ქვის ლოდებად მედებოდა. ამასობაში, ალბათ, ათ რეისზე მაინც გამოცხადდა ჩასხდომა. ყველა ჯერზე, მეგონა, რომ მისი გაფრენის დრო დადგა და გული მეკუმშებოდა. არც თვითონ ამბობდა, სად მიემგზავრებოდა, არც მე ვეკითხებოდი. და საშინლად ვბრაზობდი საკუთარ თავზე, რომ ახალი ცხოვრების პირველ დღეს ასეთი გაუგონარი სისულელე ჩავიდინე - მომენტონა ჩემზე ბევრად პატარა, არსაიდან მოსული ბიჭი, რომელიც, სავარაუდოდ, რამდენიმე წუთში თავის თვითმფრინავში ჩაჯდებოდა და გაფრინდებოდა, მე კი, ჩემი დანგრეული ცხოვრებით, დავრჩებოდი ქალაქში, რომელსაც აღარ ვიცნობდი. მაგრამ არ შემეძლო, არ მომწონებოდა მისი თვალები, როცა მიყურებდა, ორნამენტებით მოხატული თითები და მშვიდი სპარსული. სახელიც ჩემი საყვარელი პერსონაჟის ჰქონდა - ამირ-ალი.. გადავწყვიტე, მხოლოდ ალი დამეძახებინა. ვიფიქრე, რომ ასე უფრო იოლი იქნებოდა მისი არშეყვარება. გაამართლა.

როცა მინის იქით ქალაქს ბინდი შეერია და ალი წასასვლელად მოემზადა,

გავიგე, რატომ არ ცხადდებოდა მისი რეისი. როგორც აღმოჩნდა, არსად გამგზავრებას არ აპირებდა, საუკეთესო მეგობარი სტოკჰოლმში გააცილა და ამის გამო გამოიარა ძალიან გრძელი გზა ბანდარ-აბასიდან თეირანამდე, შუალამეს კი მისი ავტობუსი ისევ სამხრეთის ზღვისპირა ქალაქისკენ გადიოდა. ბანდარ-აბასის შესახებ მხოლოდ ის ვიცოდი, რომ საპორტო ქალაქი იყო, იქ არასდროს ვყოფილვარ. და როცა უკვე სევდას მოვერიე და გავიფიქრე, უკეთესიც კია რომ მიდის და ახლა მშვიდად დავაწყობ გეგმას, რის გაკეთებას ვაპირებ-მეთქი, მაჯაზე ხელი მომკიდა და ისე, თითქოს კინოში წასვლას ან წაყინის ჭამას მთავაზობდა, მითხრა, რომ ბანდარ-აბასში გავყოლოდი, თუნდაც დროებით მის ბინაში მეცხოვრა, დილით ყავა აივანზე დამელია და მეყურებინა, როგორ ირევიან თოლიები ყურის თავზე. ვიგრძენი რომ მთელი სხეული გამეყინა. შემომხედა და სიცილით თქვა, ოდონდ იცოდე, ქალბატონ შირინს ადვილად ვერ გადაურჩებიო.

უცებ გამახსენდა, როგორ წატრობდა მამაჩემი თავის მშობლიურ ზღვისპირა ქალაქში დაბრუნებას, სიცოცხლის ბოლომდე როგორ ინახავდა იქიდან წამოლებულ ფერად ქვებს და მივხვდი, რომ ეს შანსი იყო, ახალი ცხოვრების დაწყების ნამდვილი შანსი და ალის დავთანხმდი. არ გაკვირვებია. ვიგრძენი, რომ გაუხარდა.

სანამ ტაქსით დასავლეთის ტერმინალისკენ მივდიოდით, რომ ავტობუსისთვის მიგვესწრო, გზაში ჯადოსნური სიტყვებივით ვიმეორებდი - ბანდარ-აბას, ბანდარ-აბას, ბანდარ-აბას, ბერებს ვაგრძელებდი გონებაში, ვეჩვეოდი, როგორ უნდა გამომეთქვა ჩემი ცხოვრების ახალი ქალაქის სახელი და უკვე ზღვის სუნს ვგრძნობდი.

როგორ გავაკეთოთ ყორმე საბზი

მთელი ლამე მივდიოდით ბანდარ-აბასისკენ. არ მინდოდა, ალის მხარზე დამედო თავი და ფანჯარაზე შუბლმიდებულს მეძინა დაღლილს. რომ გამეღვიძა, მისი ქურთუკი მეფარა, სახეზე მზე მანათებდა და ფანჯრიდან ზღვა ჩანდა. ასეთი გულისრევამდე მსუყე და ბედნიერი დილები მე არ შემეფერებოდა და მაშინვე ქალბატონი შირინი გამახსენდა. მეშინოდა, ძალიან მეშინოდა მასთან შეხვედრის.

როცა ალიმ სახლში შემიყვანა და სამზარეულოს კარი შეაღო, იქიდან პატარა ჭაღარათმიანი ქალი გამოეგება ეტლით. ალის ხელებზე ეფერებოდა და ისიც თმაზე კოცნიდა ბებიამისს. უცებ ქალბატონმა შირინმა მე შემამჩნია და გაშრა. მხოლოდ მივესალმე, სხვა ვერაფრის თქმა შევძელი, თითქოს, ყველა სიტყვა ერთად ამიფრინდა გონებიდან.

გზაში მიყვებოდა ალი, რომ მას შემდეგ, რაც ძალიან ახალგაზრდა მამამისი ერთ-ერთი აქციის დროს მოკლეს, მას დედა და ბებია ზრდიდნენ. და ხუთი წლის წინ, სამხრეთული ზაფხულის ერთ ძალიან ცხელ შუადღეს, როცა ქალბატონი შირინი და მისი რძალი სახლისკენ მიმავალ ავტობუსში ისხდნენ, უკანა - ქალებისთვის განკუთვნილ ნაწილს დიდი სატვირთო მანქანა შეეჯახა. ალის დედა იქვე დაიღუპა, ბებიამისი კი რამდენიმე თვე იწვა საავადმყოფოში, სანამ ალი სახლში ეტლით წამოიყვანდა. ამ ამბის შემდეგ, ალიმ უნივერსიტეტი მიატოვა, ტექნიკის მაღაზიაში დაიწყო მუშაობა და ბებიამისს თვითონ უვლიდა. მომწონდა იმის წარმოდგენა, როგორ მიდიოდა დილაობით ალი ბაზარში, პროდუქტი მოჰქონდა და კორპუსის წინ საცხობში ცხელ ბარბარის პურს ყიდულობდა.

ქალბატონი შირინი არ აღფრთოვანებულა ჩემი ამ სახლში დარჩენის იდეით, მაგრამ არაფერიუთქვამს. შებრუნდადა ჩაიდამისხავამჭვირვალე ჭიქაში. პატარა ოთახში დამაბინავეს, სადაც ალის წიგნები და სახატავი მასალები ელაგა. ხშირად ღამ-ღამობით ალი თავის მეგობრებთან ერთად ქუჩაში გადიოდა. კედლებზე ხატავდნენ, წარწერებს აკეთებდნენ და პოლიციის მოსვლამდე, სიბნელეში უჩინარდებოდნენ. პატარა მიწისქვეშა ტატუ სალონიც ჰქონდათ. ეს იყო მათი ბრძოლა.

მეორე დილით, როცა ალი სამსახურში წავიდა და მე და ქალბატონი შირინი მარტონი დავრჩით, მაცივართან მიგორდა ეტლით, იქიდან უამრავი სხვადასხვანაირი მწვანილი ამოილო და მაგიდაზე დაალაგა. უკვე მივხვდი რაც მელოდა. ვინც ირანულ სამზარეულოს იცნობს, იცის როგორ კეთდება ყორმე საბზი - მწვანილების წვნიანი და რა შრომატევადი პროცესია ამ მწვანილეულის სათანადოდ დაჭრა.

რამდენიმე საათი ვჭრიდი სხვა და სხვა სახეობის მწვანილს, მერე უცებ დავდე დანა, დაჭრილი თითები წყალში ჩავყავი და ქალბატონ შირინს მოვუყევი, რატომ ვიყავი აქ, როგორ მინდოდა ოდესლაც მწერალი გავმდარიყავი, თან წიგნები მეთარგმნა ქართულად და ნელ-ნელა როგორ

გავხდი ის, ვინც ახლა მის წინ იდგა. ცოტა ხანს მიყურა, მერე მწვანილიანი დაფები მაგიდიდან გადაალაგა, თავისი გამომცხვარი თაფლის ნამცხვრები გამოილო კარადიდან, გადამალული ლიქიორიც გამოაძვრინა და მითხრა, თუ გინდა თარგმნაში მე დაგეხმარებიო. სუნთქვა შემეკვრა და ერთი ჭიქა ლიქიორი სულმოუთქმელად გამოვცალე.

არ ვიცი, როგორ მოხდა, რომ უკვე თითქმის ერთი წელია აქ ვცხოვრობ, კაფეში ვმუშაობ, ბევრს დავდივარ ფეხით, დილაობით ალის გვერდით ვიღვიძებ და რომანი, რომელიც ძალიან მომწონდა, ვთარგმნე. მგონი, შირინსაც მოვწონვარ.

ბედნიერი მიწებისკენ

სალამოობით, როცა კაფეში არ ვმუშაობ, ალის სანაპიროზე მივყავარ, პორტან ახლოს, თავის საყვარელ ადგილას. აქედან ბევრი გემი ჩანს და ჩვენ სათითაოდ ვიგონებთ ისტორიებს მათთვის. ჩემი ამბები ყოველთვის დაბრუნებაზეა, ვიღაცის შვილი, ვიღაცის მამა, ვიღაცის კაცი შორეული მოგზაურობიდან შინ ბრუნდება, სადაცაა კიბეზე აირბენს და კარზე დააკაკუნებს. ისე მომწონს ამაზე ფიქრი, რომ სიხარულის ხმებიც კი მესმის იმ სახლიდან, სადაც ესესაა დაბრუნდნენ. ვხედავ, პატარა გოგო მამამამისის ჩამოტანილ ძალიან ფერადი ქვების სამაჯურს ხელზე როგორ იკეთებს და ვგრძნობ, ჩემი სხეული მზისკენ ბრუნდება.

ალის გემები სულ შორეულ ნაოსნობაში მიემგზავრებიან, ზღვებს და ოკეანებს სერავენ და სადღაც, ამ ქვეყნიდან, ამ ქალაქიდან ძალიან შორს, ბედნიერ მინას პოულობენ. ახალ მარშრუტებს იგონებს ალი, ახალ საზღვაო გზებს, მერე ნავთობით დატვირთულ ტანკერებს, როგორც ქაღალდის ნავებს, სულსუბერავს და უცხო მხარეში გზავნის. მისი გემები აღარასოდეს დაბრუნდებიან ბანდარ-აბასში.

არ მიყვარს ალის ყურება როცა აქედან გაქცევაზე ლაპარაკობს. ვგრძნობ, აქ მხოლოდ შირინი აკავებს, ის რომ არა, დიდი ხნის წინ აედევნებოდა რომელიმე გემს. არ მინდა რომ წავიდეს. ორივემ ვიცით, რომ ეს სიყვარული არ არის, მაგრამ მომწონს ამ ქალაქში ცხოვრება, ალისთან ერთად ცხოვრება მომწონს და მეშინია, რომ ერთ დღეს ეს ამბავი დამთავრდება.

ცუდ ფიქრებს ალი მიფანტავს, დიდი ფართო ღიმილით მიღიმის და თავშალს მხსნის. სადღაც ახლოდან მუსიკის ხმა ისმის, პატარა გოგობიჭები უკრავენ და სიმღერაში ხმამაღალ სიცილს ურევენ. თითქმის ბნელა, ალი თვალს მიკრავს, რაც ნიშნავს რომ ცეკვის დროა და სანამ პოლიცია გამოჩენდება, შეგვიძლია სანაპიროზე ცოტა გავერთოთ. ასეთი საღამოები მიყვარს, გიურად ცეკვის და ყველა ცუდი ამბის დავიწყების რამდენიმე წუთი. და, აი, პოლიციელების ხმაც ისმის, ალი ხელს მაგრად მკიდებს და გავრბივართ. არ უნდა დაგვიჭირონ.

ღამით ალის შიშველ ზურგზე მაგრად ვეკრობი და ვისიზმრებ, რომ ზღვის პირას ვცხოვრობთ, ხშირად ვცეკვავთ, ხმამაღლა ვიცინით და ალი შორს წასვლაზე აღარ ფიქრობს. არ მინდა, რომ გამეღვიძოს.

შუალამის ჩაი

ჩაის სმა ამ ქვეყანაში დავიწყე. თბილისში დედაჩემის გაკეთებული ჩაის მურაბების უმეტესობა წლიდან წლამდე თაროზე ხელუხლებლად ეწყო. დედა ყოველ სეზონზე თავიდან ავსებდა ქილებს ზაფხულის სურნელითა და გემოთი და მერე მშვიდად ელოდებოდა შემოდგომას. მიყვარდა მათი გახსნა ზამთრის მოქუფრულ დღეებში და იქიდან, ჯინივით, თბილი ბედნიერი დღეების ამოშვება. მაგრამ მე და მამაჩემი ყოველთვის უფრო ყავის ხალხი ვიყავით, დედაჩემი - ჩაის და მურაბების.

აქ ჩაის მურაბას არ აყოლებენ. სადაც უნდა მიხვიდე, ჩაისთან ყველგან შაქრის პატარა ნატეხებს და მამალოსავით კარამელს მოგიტანენ. ეს სიტკბო გულს მირევს. ვსვამ მხოლოდ ჩაის და ყველა ყლუპზე დედაჩემი მახსენდება. ვცდილობ, ხშირად არ ვიფიქრო, როგორ იცვამს მამაჩემის ჟაკეტს სამსახურიდან მოსული, როგორ იკეთებს ჩაის მამაჩემის ჭიქაში, უყურებს საათს და იწყებს ლოდინს, როდის დავურეკავ სკაიპში.

ინტერნეტი ცუდად მუშაობს, განსაკუთრებით ბოლო რამდენიმე დღეა, რაც ქალაქში გამოსვლები დაიწყო. ქუჩები სავსეა დემონსტრანტებით, ყველა გარეთაა გამოსული, კონკრეტული მოთხოვნებით. მომწონს ეს ხალხი, არ გარბიან, აქ რჩებიან და ცდილობენ, შეცვალონ. გოგოებმა თავშლები მოიხადეს ქუჩაში და თავიანთ ბიჭებთან ერთად ძალიან ხმამაღლა ითხოვენ ცოტა მეტ თავისუფალ სივრცეს. ქალბატონი შირინი

მეუბნება, რომ თითოეულ მათგანს დაიმახსოვრებენ და ყველაფერი რომ ჩაწყნარდება, მერე მოსთხოვენ პასუხს. ვიცი, ის ტყუილად არაფერს არ ამბობს.

ალი, თითქმის, არ შემოდის სახლში, ტრანსფარანტებს აკეთებს, კედლებზე ხატავს, ან უბრალოდ იქ არის, სადაც ხალხია. ერთი - ორჯერ მეც გავყევი. თავიდან მომენტი ეს რაღაცნაირი ერთიანობის შეგრძნება, მაგრამ, როგორც კი სიბრაზე მოერიათ და ირგვლივ ყველაფრის მტვრევა დაიწყეს, იქიდან გაქრობა მომინდა. მე არასოდეს ვყოფილვარ რევოლუციების გოგო და შემეშინდა.

იმ დილით ქალბატონი შირინის ხმამ გამაღვიძა. რაც აქ ვცხოვრობ, პირველად მოხდა, რომ ხმამაღლა ლაპარაკობდა. მესმოდა, როგორ ემუდარებოდა ალის სახლში დარჩენილიყო. სანამ ავდექი, კარის გაჯახუნების ხმაც გავიგე და გამაურჟოლა.

მთელი დღე ბურუსი იდგა ქალაქში - არც ნისლი იყო, არც მტვრის ფარდა, როგორც იცის ხოლმე ამ ქალაქში, ვგრძნობდი, რომ ხანგრძლივი და მწველი ზაფხულის შემდეგ პირველად უნდა ეწვიმა. არც შუადღეს, არც საღამოს ალი არ გამოჩენილა, ტელეფონებიც ცუდად მუშაობდა და ვერ დავურევე. ქალბატონი შირინი აივნის კართან მუხლებზე ხელებდაწყობილი იჯდა და ყურეს გასცეკეროდა. და მე უცებ ძალიან მომენატრა სახლი და დედაჩემი.

შუაღამე იყო და ისევ ჩაის ვსვამდით მე და ქალბატონი შირინი. ვიცოდი, რომ აქციაზე რაღაც მოხდა, მაგრამ მისთვის არაფერი მითქვამს. ისტერიკულად ვამოწმებდი ტვიტერს, ნიაღვარივით მოდიოდა ინფორმაცია დაშავებულებისა და გარდაცვლილების შესახებ, მერე ქრებოდა პოსტები და ბოლოს ინტერნეტი საერთოდ გაითიშა. საშინალად მწკლარტე გემო ჰქონდა შუაღამის ჩაის, მაგრამ დრო და დრო მაინც ვუღიმოდი შირინს. ვიცოდი, რომ ალი იქ არ მოკვდებოდა, არ შეიძლებოდა რომ რამე ცუდი დამართნოდა. ჩემი ცხოვრების ყველაზე გრძელ ღამეს, ჩაის ჭიქაზე შუბლდაყრდნობილი, ვფიქრობდი ყველაფერზე, ალისა და რამდენიმე უბნის იქით მიმდინარე ამბების გარდა და ველოდებოდი, როდის დარეკავდა კარზე ზარს.

თენდებოდა რომ მოვიდა. ცოტა ხანი ბებიამისის მუხლებზე ედო

დაღლილი და სევდიანი სახე, მერე სიტყვისუთქმელად წავიდა საძინებელში. მე ქალბატონ შირინს მივეხმარე დაწოლაში დაჩას ჭიქები დავრეცხე. ოთახში რომ შევედი ალის ეძინა, ან უბრალოდ ლაპარაკი არ უნდოდა და თვალებს არ ახელდა. კარი გამოვიკეტე და აივანზე გავედი. თოლიები ირეოდნენ სანაპიროზე. ამ ქალაქში ჩემი პირველი წვიმიანი დილა თენდებოდა, მე კი უნდა გამერკვია, შემეძლო თუ არა სხვების ომში ჩაბმა, როცა ჩემი პირადი ბრძოლების მოსაგებად თითიც არ გამინძრევია.

ფორთოხლების დილა

როგორც ამბობენ, ბანდარ-აბასისთვის უჩვეულოდ ცივი ზამთარი იქნება. დილაობით, როცა კაფეში მივდივარ, თავშლის მოხვევა მსიამოვნებს, პალტოში ვყოფ ცხვირს და ფეხით გავდივარ რამდენიმე უბანს სამსახურში მისასვლელად. ჯერ სანაპიროს მივყვები, ზღვის სუნით და თოლიების ხმით იწყება ჩემი დილა. ქალაქმა უკვე მოიშუშა იარები და ყველაფერი თავის ადგილს დაუბრუნდა - ბატონმა ჰასანმა აღადგინა საცხობის ჩამტვრეული ვიტრინა და უთენია უკვე ხალხი დგას ბარბარის პურის მოლოდინში, ყველა ქუჩის ბოლოს ისევ გაიხსნა ხილისა და ბოსტნეულის სახელდახელო ბაზრები, ნაჯიბიც დაუბრუნდა თავის ჯიხურს და შესვენებაზე ისევ შემიძლია, ქუჩის მეორე მხარეს გადავირბინო და შემწვარი წაბლი და ახალგამოწურული ბრონეულის წვენი ვიყიდო, თან ნაჯიბის თითო ახალი ლექსიც მოვისმინო. არ ვიცი, ამ ქალაქში კიდევ რამდენ ხანს დავრჩები, მაგრამ ახლა არ შემიძლია ალისა და შირინის დატოვება.

იმ ამბების მერე ალი ბევრს აღარ ლაპარაკობს, სახლიდანაც იშვიათად გადის, ძირითად იატაკზე ზის დახატავს. ის ბიჭიმენატრება აეროპორტში რომ გავიცანი, მოტოციკლით რომ მასეირნებდა, ზაფრანის ნაყინი რომ გამასინჯა, ღამ-ღამობით საუკუნეების წინანდელ სასიყვარულო ლექსებს რომ მიკითხავდა და ცხვირის წვერზე მკოცნიდა. ის ამირ-ალი მენატრება, თავი, ისევ გოგოდ რომ მაგრძნობინა.

ქალბატონი შირინი, თითქოს, კიდევ უფრო მობერდა ამ დღეებში. გამუდმებით იმეორებს, რომ სადაცაა თოვლი მოვა და მთხოვს, პირველ ფიფქებს რომ ჩამოყრის სანაპიროზე გავასეირნო. ვპირდები, რომ თუ

გათოვდება, აუცილებლად მივიყვან ყურესთან და მერე რომელიმე ზღვისპირა კაფეში, თვითონ რომ ძალიან უყვარს, იმ იასამნისფერი ყვავილების ჩაის დავლევთ. სევდიანად მიღიმის, ასე მგონია, ჩემი სიტყვების არ სჯერა, ან იმის, რომ თოვამდე გაძლებს..

ადრიანი ზამთრის ერთ შაბათ დილას, როცა ქალაქს ჯერ კიდევ ეძინა, მე კი უკვე მეორე წიგნის ბოლო ფურცელი ვთარგმნე, გადავწყვიტე, ალის და შირინის გაღვიძებმადე, ამ ამბის აღსანიშნავად ფორთოხლის კექსი გამომეცხო დედაჩემის რეცეპტით. ალის ყელიანი გრძელი ჯემპრი გადავიცვი, შირინის ნაჩუქარი ჩიტებიანი თავშალი მოვიხვიე და ფორთოხლების საყიდლად წავედი.

მიყვარს მთავარ ბაზარში სიარული, აქ მთელი ქალაქის გულისცემა იგრძნობა. სუნელების დახლებთან ყველაზე დიდხანს ვჩერდები, ვუყურებ საოცარი ესთეტიკით აშენებულ ფერად მთებს, მერე თვალებს ვხუჭავ და ვმოგზაურობ ფერებში, სურნელიდან სურნელში, გემოდან გემოში. ხის ფართო კალათებში ჩაყრილ ათასნაირ ყვავილების ჩაის ტელეფონით ფოტოებს ვუღებ და დედაჩემისთვის ვინახავ.

ძალიან მინდოდა იმ დილით დედასთვის დამერეკა და მეთქვა, რომ მამას ტყუილად არ ჰქონდა ჩემი იმედი, რომ რაღაც შევცვალე, რომ უკვე მეორე წიგნი ვთარგმნე და ახლა ნამცხვრის გამოცხობას ვაპირებ, მაგრამ ვერ დავურეკე. მოკლე მესიჯი მივწერე: „დე, გთხოვ, რომ მოიცლი, შენი საფირმო ფორთოხლის კექსის რეცეპტი მომწერა..“, ასე მშრლად. ხუთ წუთში დიდი ტექსტი მომწერა და იმ წამსვე დავიჯერე, რომ სამყაროში ყველაზე გემრიელი ნამცხვრის გამოცხობა შემეძლო.

სანამ ღუმელში კექსი ცხვებოდა და ოთახი გაუღენთილი იყო ციტრუსის და დარიჩინის სურნელით, გამახსენდა, როგორ ვაკეთებდით მე და მამა ფორთოხლისგან და ლიმნისგან ნაძვის ხის სათამაშოებს - თხელ ნაჭრებს კარგად ვაშრობდით, მერე ჭრელ თოკს ვუკეთებდით და ყველაზე სურნელოვანი და ლამაზი სათამაშო მზად იყო. მორჩილი ფორთოხალი დავჭერი და გამოსაშრობად დავალაგე, იმ შემთხვევისთვის თუ ამ სახლში ვინმე ნაძვის ხის დადგმას მოინდომებდა.

იმ შაბათ შუადღეს, როცა გარეთ ძალიან ციოდა და მე ფორთოხლის ნამცხვარი გამოვაცხვე, ალიმ და შირინმა დიდი ხნის შემდეგ პირველად გაიღიმეს გულიანად. და თუ ოდესმე საკუთარი სამზარეულო მექნება,

დედაქამის მესიჯს ამოვბეჭდავ და კედელზე გავაკრავ, რომ ხშირად გამახსენდეს, რამხელაძალააქვს სიტყვებს და როგორ შეიძლება ზამთრის სუსსხიან უუმურ დღეებში სევდიან ადამიანებს სიხარული დაუბრუნო.

პარასკევის თოვლი

ალი დიდად მორწმუნე არ არის, მაგრამ ყოველ პარასკევს სალამოს ლოცვაზე სიარული მისთვის რიტუალი ვითავს. რამდენჯერმე მეც გავყევი. კაცების უკან, სხვა ქალებთან ერთად ვიყავი ჩამუხლული და გულში ჩემებურ ლოცვებს ვიმეორებდი. მომწონდა ეს სინქრონული მოძრაობები და რაღაც დიდის და მთლიანის ნაწილად წარმოვიდგენდი თავს.

იმ ცივი ზამთრის ერთ პარასკევს, როცა ალი სალოცავად წავიდა და მე შირინისთვის ჩაის გასაკეთებლად სამზარეულოში შევედი, გემების ქალაქში თოვა დაიწყო. თვალებს არ ვუჯერებდი. და როცა ამ ამბის მისახარებლად ოთახში შევბრუნდი, შირინი უკვე აივნის კართან იყო, მძიმედ სუნთქავდა. გამოვალე კარი და სახლი თოვლის სურნელმა აავსო. ვუთხარი, მოდი პირობა შევასრულოთ და სანაპიროზე გავისეირნოთ-მეთქი. არ მიპასუხა, რომ შევხედე, თვალები ღიად ჰქონდა დარჩენილი. არ ვიცი ასე ერთ წამში როგორ დასრულდა, სიტყვის უთქმელად. ეტლი აივანზე გავაგორედა დიდხანს ვიყავით მედა შირინი თოვაში. ვუყურებდი, როგორ ირეოდა ფიფქები ჰაერში და მერე ზღვაში უჩინარდებოდა. მინდოდა, ხმამაღლა მეტირა, მაგრამ ვიცი, შირინს არ მოეწონებოდა. თვალები დავუხუჭე, თმიდან და მხრებიდან ფიფქები ჩამოვბერტყე და უცებ გავიაზრე, რომ მისი ბოლო კადრი იყო - როგორ თოვდა ყურის თავზე და ტირილი ამოვუშვი.

მეორე დღეს ნაშუადღევს დავმარხეთ. თოვას არ გადაუღია. ვიდექით მე და ალი პალტოში ცხვირჩაყოფილები და არ ვიცოდით რა გვეთქვა, არც შირინისთვის და არც ერთმანეთისთვის. უცებ პორტიდა გემის საყვირის ხმა გაისმა და ვიგრძენი, რომ ეს ამბავი აქ დამთავრდა. მხოლოდ მსუბუქი სევდა ვიგრძენი.

უკვე ვიცოდი, რომ ალი რომელიმე გემს გაჰყვებოდა სტოკოლმისკენ, ან მსოფლიოს ნებისმიერი სხვა წერტილისკენ და ვეღარასდროს ვნახავდი. შირინის საფლავთან გამოვემშვიდობეთ ერთმანეთს. უკვე

ზუსტად ვიცოდი რაც უნდა გამეკეთებინა. თარგმანებს ავიღებდი, დიდ ბაზარში გავივლიდი დედაჩემისთვის ჩაისა და დარიჩინის საყიდლად და თეირანის ავტობუსში ჩავჯდებოდი. ასე მეგონა, ძალიან ღრმა ძილიდან გამოვიღვიძე, მაგრამ არ მეშინოდა.

და როცა ნაშუალამევს თბილისის რეისზე ჩასხდომა გამოცხადდა, უკვე ვიცოდი, რომ ამ თარგმანებს გამოვცემდი და პირველ გვერდზე წავაწერდი: „მამაჩემს, ტკბილზე ტკბილ შირინს და ამირ-ალის, მათ, ვინც საკუთარ თავთან დასაბრუნებელი რუკა მომცეს“.